

Arrest

nr. 291 979 van 14 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer U., C.C. (...) geboren te Dorohoi, op (...) 1987 onderdaan van Roemenië wordt het bevel gegeven om uiterlijk op 20/12/2022 het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid. 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980 wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan, feit(en) waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (gewone diefstal) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden het gedrag van betrokkene betekent een reële actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 8/3/2022 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Er werd nog geen hoorrecht afgenomen waardoor nog niets gekend is omtrent zijn gezinsleven of medische toestand."

2.1. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de Franse taal als proceduretaal kiest, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 20, eerste tot vierde lid; 40, §§1 tot 3; 45/1, §2, eerste en tweede lid; 46 en 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het beginsel van behoorlijk bestuur en het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“EN CE QUE l’acte attaqué est motivé comme rappelé dans l’exposé des faits ;

ALORS QUE l’expulsion d’un étranger du territoire belge était régie, au moment de l’adoption de la décision attaquée, par plusieurs articles de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers.

Art. 40. <L 2007-04-25/49, art. 19, 046; En vigueur : 01-06-2008>

§ 1er. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont le citoyen de l’Union pourrait se prévaloir, les dispositions ci-après lui sont applicables.

§ 2. Pour l’application de la présente loi, un citoyen de l’Union est un étranger qui possède la nationalité d’un Etat membre de l’Union européenne et qui séjourne ou se rend dans le Royaume.

§ 3. Tout citoyen de l’Union a le droit de séjourner dans le Royaume pour une période de trois mois au maximum sans autres conditions ou formalités que celles mentionnées à l’article 41, alinéa 1er.

§ 4. Tout citoyen de l’Union a le droit de séjourner dans le Royaume pour une période de plus de trois mois s’il remplit la condition prévue à l’article 41, alinéa 1er et :

1° s’il est un travailleur salarié ou non salarié dans le Royaume ou s’il entre dans le Royaume pour chercher un emploi, tant qu’il est en mesure de faire la preuve qu’il continue à chercher un emploi et qu’il a des chances réelles d’être engagé ;

2° ou s’il dispose pour lui-même de ressources suffisantes afin de ne pas devenir une charge pour le système d’aide sociale du Royaume au cours de son séjour, et d’une assurance maladie couvrant l’ensemble des risques dans le Royaume ;

Que l’article 21 du Traité sur le fonctionnement de l’Union européenne dispose :

« 1. Tout citoyen de l’Union a le droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, sous réserve des limitations et conditions prévues par les traités et par les dispositions prises pour leur application ».

Que la Charte européenne des droits fondamentaux garantit également la liberté d’établissement des personnes énoncé en son article 45 :

« Tout citoyen ou toute citoyenne de l’Union a le droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres. »

L'acte attaqué pris le 19.12.22 n'a pas tenu compte des dispositions des articles 40, 41 de la loi du 15 décembre 1980.

En l'espèce, le requérant est un citoyen de l'Union européenne.

Il a la nationalité roumaine et est libre de circuler et de s'installer.

Le 08.08.22, il est arrivé sur le territoire belge en tant qu'intérimaire pour une profession en pénurie.

La société pour laquelle il travaille s'est engagé de faire les démarches administratives pour informer les autorités de son statut d'intérimaire transfrontalier ;

L'expertise du requérant dans le travail est fort importante - il travaille dans la découpe de la viande ;

Le requérant a toujours respecté les normes et n'a jamais porté atteinte à la sécurité publique ;

Aucune décision relative à quelque culpabilité dans son chef n'est prise par le Tribunal jusqu'à ce jour.

Dès lors, il est présumé innocent et doit pouvoir bénéficier entièrement des garanties prévues par les traités et de la liberté d'établissement en tant que citoyen de l'Union européenne.

La violation de ce droit à la libre circulation et à l'établissement doit être motivée adéquatement et légalement ;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé.

2. Que l'article 20 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

Sous préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international (et à l'article 21), le (Ministre) peut renvoyer l'étranger qui n 'est pas établi dans le Royaume lorsqu'il a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale ou n 'a pas respecté les conditions mises à son séjour, telles que prévues par la loi. Dans les cas où en vertu d'un traité international une telle mesure ne peut être prise qu'après que l'étranger ait été entendu, le renvoi ne pourra être ordonné qu'après l'avis de la Commission consultative des étrangers. (Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des Ministres les autres cas dans lesquels le renvoi ne pourra être ordonné qu'après l'avis de la Commission consultative des étrangers.) (c'est le requérant qui souligne)

Les décisions de renvoi et d'expulsion doivent être fondés exclusivement sur le comportement personnel de l'étranger et doit faire état d'un comportement qui porte à atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale ;

Tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Il ne peut lui être fait grief de l'usage conforme à la loi qu'il a fait de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association.

L'article 20 de la loi du 15 décembre 1980 n'est pas d'application.

En l'espèce, le requérant n'a pas porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale et aucun tribunal n'a encore statué sur la culpabilité du requérant pour les chefs de vol à l'étalage et d'association de malfaiteurs, car il n'a commis aucun vol et ne fait pas partie d'une d'association de malfaiteurs ;

Pour autant qu'il n'y ait pas de jugement définitif statuant sur la culpabilité, le requérant est présumé innocent.

Aucun mandat d'arrêt n'a été émis à son égard et son arrestation administrative si longue est due à une mauvaise synchronisation de plusieurs services ;

La directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres énonce en son article 27 que :

« les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues » ; (c'est le requérant qui souligne)

Que l'article 28 de la même directive précise :

« 1. Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

Que dans un arrêt n° 177 002 du 27 octobre 2016, Votre Conseil a en outre estimé que : « dès lors qu'il doit être fait égard au comportement personnel de l'intéressé, le Conseil ne peut que constater que celui-ci peut être mis en cause sur la base d'autres éléments que le prononcé d'une sanction pénale, tels que le caractère nuisible ou la dangerosité du comportement du destinataire de la mesure d'expulsion, pour peu que ces éléments soient adéquatement motivés. »

La partie adverse n'apporte pas la preuve que le requérant représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public et la sécurité intérieure de la Belgique ;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

4. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Qu'aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, les actes administratifs des autorités administratives doivent faire l'objet d'une motivation formelle ;

Que les travaux préparatoires spécifient l'objectif de cette motivation : « la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur de manière à éventuellement pouvoir aménager la décision » ;

Que cette obligation de motivation formelle de l'acte administratif consiste en une « formalité substantielle consistant en l'implication dans l'instrumentum d'un acte administratif des motifs de droit, c'est-à-dire les dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances de fait qui ont présidé à son adoption et qui constituent ainsi le fondement de cet acte » (P. GOFFAUX, page 387);

Que cette motivation formelle doit être suffisamment précise pour que, sur la base de cette seule motivation figurant dans l'acte administratif, il soit permis d'identifier avec clarté les faits sur lesquels se fonde la sanction administrative ;

Que, selon le principe général de droit de « motivation interne » , tout «acte administratif propose des motifs de droit et de fait et d'actes pertinents et légalement admissibles » (P. GOFFAUX, op. cit., page 400) ;

L'acte attaqué est motivé de manière standardisée sans tenir compte des éléments du dossier ;

Il n'est pas tenu compte de la participation du requérant pour la recherche de l'auteur de fait.

L'acte attaqué n'a pas tenu compte de l'expertise et du travail du concluant sur le territoire ni de la présence des membres de sa famille, son épouse, son beau-frère, etc ;

Dès lors, la motivation de l'acte attaqué est illégale et n'est pas individualisée ;

Qu'il s'agit d'une motivation stéréotypée, copie collée d'une autre décision ;

** * **

Qu'en vertu du principe de bonne administration, l'administration doit statuer en prenant en compte l'ensemble des éléments de la demande ;

Qu'enfin, en vertu du principe de proportionnalité, l'administration doit veiller à ce que la décision soit appropriée, proportionnée et équitable ;

Que contrairement au prescrit de la loi, la partie adverse n'apporte pas la preuve une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public et la sécurité intérieure de la Belgique ni encore d'une décision judiciaire statuant sur la culpabilité coulée en force de chose jugée ;

Qu'elle viole dès lors l'article 45/1 § 2 et l'article 46 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 27 et 28 de la directive 2004/38/CE ;

Que l'article 45/1 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 45 ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les raisons d'ordre public et de sécurité nationale visées aux articles 43 et 45 doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.

Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation de la déclaration d'inscription ou lors de la délivrance de la carte de séjour et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement à d'autres Etats membres, des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut être systématique.

§ 3. Seuls les malades visés dans l'annexe à la loi peuvent justifier les mesures visées à l'article 43. La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne peut justifier l'éloignement du territoire.

Lorsque des indices sérieux le justifient, le ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit, dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume, afin qu'il soit attesté qu'ils ne souffrent pas des maladies visées à l'alinéa 1er. Ces examens médicaux ne peuvent être systématiques.

§4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport qui a permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille de pénétrer sur le territoire du Royaume n'est pas un motif suffisant pour l'éloigner. »

Que l'article 46 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« (§ 1er.) Les raisons d'ordre public, de sécurité ou de santé publique qui justifient une restriction aux droits d'entrée et de séjour sont portées à la connaissance de l'intéressé, à moins que des motifs intéressant la sûreté de l'Etat ne s'y opposent. (§2.) (Sont notifiés à l'intéressé :

1° le refus de déclaration d'inscription visée à l'article 42, § 2, ou le refus de délivrance du titre de séjour visé à l'article 42, § 3;

2° la perte du droit de séjour sur la base des articles 42bis, 42ter, 42quater ou de l'article 42septies; 3° le refus de délivrance du document visé à l'article 42quinquies, § 5, ou le refus de délivrance de la carte de séjour visée à l'article 42quinquies, § 6;

4° la perte du droit de séjour permanent sur la base de l'article 42quinquies, § 7, ou de l'article 42septies.)

(§ 3.) La notification indique le délai dans lequel l'intéressé doit quitter le territoire.

(§ 4.) (Sauf dans des cas urgents dûment démontrés, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois suivant la date de notification.

Que, cette « menace très grave résultant pour l'ordre public du comportement de l'intéressé » alléguée par la partie adverse, ne peut être considérée existante car aucune condamnation n'est prononcée en Belgique contre le requérant, il revient à la partie adverse d'en faire la preuve ;

Que la partie adverse fonde sa décision sans apporter quelconque preuve réelle quant à une menace effective à l'ordre public ou à la sécurité nationale ;

Des allégations contenues dans sa décisions sont contraires au dossier ;

Qu'à cet égard, on s'interrogera sur la gravité et l'actualité d'une menace pour l'ordre public ;

Que ceci entraîne la péremption de l'acte attaqué au regard de l'exigence d'actualité de la menace et met sérieusement en doute la réalité même de cette menace ;

Qu'en l'espèce, le requérant n'a pas participé à quelconque infraction et n'a pas été inculpé du chef d'association de malfaiteurs ;

Que le dossier est à l'instruction et les charges sont exclusives à l'égard de Florin, qui n'a aucun lien avec le requérant, sauf qu'ils travaillent ensemble dans le même établissement ;

Que la procédure suit son cours ;

Qu'à ce stade, on n'a trouvé aucun élément qui permet de dire que le requérant est coupable ;

Que, par conséquent, le requérant ne constitue pas une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale justifiant une mesure d'éloignement du territoire ;

Que l'on cherchera donc en vain la réalité de la menace alléguée par la partie adverse et la prise en considération par cette dernière des éléments ;

Qu'il appert que la décision n'est pas fondée sur le comportement personnel du requérant tel que le prescrit la loi interne et la directive européenne, pas plus qu'aucune menace alléguée n'est grave ou actuelle ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem

aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43, §1, 2° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij door de gemachtigde wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden, dat ingevolge de aard van de feiten waarvan de verzoekende partij verdacht wordt, gewone diefstal, wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat met andere woorden het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent, dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij minstens sinds 8 maart 2022 in het Rijk verblijft en dat zij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie, dat op grond van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, dat er nog geen hoorrecht werd afgenomen zodat nog niets gekend is omtrent haar gezinsleven of medische toestand.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk betogen dat de bestreden beslissing op een gestandaardiseerde wijze werd gemotiveerd zonder rekening te houden met de elementen van het dossier, dat het gaat om een niet geïndividualiseerde beslissing en dat de motivering stereotiep is, een copy-paste van een andere beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar medewerking om de dader van de feiten te zoeken. Echter beperkt zij zich tot een loutere bewering dat er sprake zou zijn van medewerking van haar om 'de dader van de feiten' te zoeken. Bovendien verduidelijkt zij niet op welke wijze een dergelijk element afbreuk zou doen of kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing derwijze hiermee rekening diende te worden gehouden of hieromtrent diende gemotiveerd te worden. Zelfs indien er sprake zou zijn van medewerking in hoofde van de verzoekende partij om eventueel daders te zoeken voor de feiten, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zelf vervolgd wordt uit hoofde van diefstal, feiten waarvoor zij nog kan veroordeeld worden, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Voorts stelt de verzoekende partij ook dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar expertise en haar werk op het grondgebied. De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift niet op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verwerende partij op de hoogte was van de actuele tewerkstelling van de verzoekende partij op het grondgebied. Waar de verzoekende partij elders in het verzoekschrift stelt dat de maatschappij waarvoor zij werkt zich geëngageerd heeft om de administratieve stappen te verwezenlijken om de autoriteiten in te lichten over haar statuut van "*intérimaire transfrontalier*" (vrije vertaling: grensoverschrijdende uitzendkracht), kan de Raad enkel vaststellen dat hiervan geen spoor in het administratief dossier te vinden is en de verzoekende partij geen documenten voegt waaruit blijkt dat de verwerende partij op de hoogte werd gesteld van de tewerkstelling van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen van het dossier ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent bepaalde relevante elementen van het dossier ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat de verwerende partij moet oordelen rekening houdend met alle elementen van de aanvraag, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken gevoegd door de verzoekende partij aan het verzoekschrift, dat er sprake is van enige aanvraag. De Raad herhaalt ook dat er geen spoor is van administratieve

stappen ondernomen door de maatschappij waarvoor zij werkt om de autoriteiten in te lichten over haar statuut van “*intérimaire transfrontalier*”.

Tot slot meent de verzoekende partij ook nog dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar familieleden, haar echtgenote en haar schoonbroer. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt met welke familieleden de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden, zodat het betoog in die zin niet dienstig is. Waar de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar echtgenote, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij een echtgenote heeft, nog minder dat zij een echtgenote heeft die in België woont en/of hier verblijfsgemachtigd of -gerechtigd is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er relevante elementen zijn in haar hoofde waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Betreffende de verwijzing naar haar schoonbroer, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij nalaat om te verduidelijken wie haar schoonbroer is, nog minder of deze schoonbroer in België verblijft en welk verblijfstatuut voormelde persoon heeft, zodat ook niet blijkt, minstens de verzoekende partij niet aantoont, dat er relevante elementen zijn in hoofde van de verzoekende partij waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd bij het nemen van een verwijderingsmaatregel in hoofde van de verzoekende partij. Bovendien, zelfs indien zou blijken dat de verzoekende partij een verblijfsgerechtigde schoonbroer heeft in België, verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom dit element relevant is bij het nemen van de bestreden beslissing derwijze de verwerende partij gehouden zou zijn hiermee rekening te houden of te motiveren.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de in de uiteenzetting opgenomen zin “*Qu’en vertu du principe de bonne administration, l’administration doit statuer en prenant en compte l’ensemble des éléments de la demande*”, blijkt dat de verzoekende partij met de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.1.4. Onder verwijzing naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet, artikel 21 van het VWEU en artikel 45 van het Handvest, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de artikelen 40 en 41 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij een burger van de Europese Unie is, dat zij de Roemeense nationaliteit heeft en dat zij vrij is om te circuleren en zich te vestigen, dat zij in het Belgische Rijk is aangekomen op 8 augustus 2022 als interim in een knelpuntberoep. Zij stelt dat de maatschappij waarvoor zij werkt zich geëngageerd heeft om de administratieve stappen te ondernemen teneinde de autoriteiten te informeren over haar statuut van *“intérimaire transfrontalier”*, dat haar expertise in dit werk zeer belangrijk is, dat zij werkt in de sector van het snijden (‘découper’) van vlees. Zij betoogt dat zij altijd de normen gerespecteerd heeft en nooit een inbreuk heeft gepleegd op de publieke veiligheid, dat geen enkele beslissing betreffende haar schuld werd genomen door de rechtbank, dat zij aldus vermoed wordt onschuldig te zijn en volledig moet kunnen genieten van de garanties voorzien door de verdragen en de vrijheid van verblijf als burger van de Europese Unie. Zij meent dat de schending van het recht op vrij verkeer en verblijf adequaat en wettig moet gemotiveerd worden, wat *in casu* niet het geval is.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij vooreerst voorbij aan artikel 40, §3 van de Vreemdelingenwet. Op grond van deze bepaling heeft de verzoekende partij als Unieburger het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort. Artikel 40, §3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 6 van de Burgerschapsrichtlijn. De verzoekende partij stelt dat zij een burger van de Europese Unie is, dat zij de Roemeense nationaliteit heeft en dat zij vrij is om te circuleren en zich te vestigen, dat zij in het Belgische Rijk is aangekomen op 8 augustus 2022 als interim in een knelpuntberoep. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat zij op 19 december 2022 nog kon bogen op haar recht op vrij verkeer en verblijf op grond van het enkel beschikken over een geldige identiteitskaart of paspoort.

Waar de verzoekende partij stelt dat de maatschappij waarvoor zij werkt zich geëngageerd heeft om de administratieve stappen te verwezenlijken om de autoriteiten in te lichten over haar statuut van *“intérimaire transfrontalier”*, kan de Raad enkel vaststellen dat hiervan geen spoor in het administratief dossier te vinden is en de verzoekende partij geen documenten voegt waaruit blijkt dat de verwerende partij op de hoogte werd gesteld van de tewerkstelling van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen van het dossier ten onrechte geen rekening heeft gehouden en in strijd met het recht op vrij verkeer en verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Nu de verwerende partij niet op de hoogte werd gesteld van de tewerkstelling van de verzoekende partij en de verzoekende partij niet de nodige administratieve stappen heeft ondernomen, kan de verzoekende partij niet buigen op vrij verkeer van langer dan drie maanden.

De Raad wijst er immers op dat conform artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet iedere burger van de Unie het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij *“1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”*

Een verblijfsrecht voor een burger van de Unie van meer dan drie maanden, dient door de overheid te worden toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn. Dit impliceert dat de verzoekende partij, teneinde een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toegekend te krijgen,

gehouden is een aanvraag in te dienen, op grond waarvan de verwerende partij voormeld onderzoek van de voorwaarden kan voeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een dergelijke aanvraag in hoedanigheid van burger van de Europese Unie heeft ingediend, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat zij een burger van de Europese Unie is en dat zij vrij is om te circuleren en zich te vestigen, dat zij volledig moet kunnen genieten van de garanties voorzien door de verdragen en de vrijheid van verblijf als burger van de Europese Unie en dat de schending van het recht op vrij verkeer en verblijf adequaat en wettig moet gemotiveerd worden, wat *in casu* niet het geval is. Immers blijkt niet dat er een schending van het recht op vrij verkeer voorligt.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij altijd de normen gerespecteerd heeft en nooit een inbreuk heeft gepleegd op de publieke veiligheid, dat geen enkele beslissing betreffende haar schuld werd genomen door de rechtbank en dat zij aldus vermoed wordt onschuldig te zijn, kan verwezen worden naar wat hierna wordt uiteengezet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, artikel 21 van het VWEU en/of artikel 45 van het Handvest aannemelijk.

3.1.5. De verzoekende partij betoogt verder, onder verwijzing naar artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat de beslissingen tot terugwijzing en uitzetting uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en gewag dienen te maken van een gedrag die de openbare orde of de nationale veiligheid schaadt, dat dit niet het geval is *in casu*, dat haar niet kan tegengeworpen worden dat zij gebruik heeft gemaakt, conform de wet, van haar vrijheid op meningsuiting en vrijheid van vreedzame vergadering en dat artikel 20 niet van toepassing is.

Echter kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer luidt zoals de verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift, doch wel als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”

De verzoekende partij die geen onderdaan is van een derde land die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, kan niet dienstig verwijzen naar deze bepaling. Ook in de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van deze bepaling. Voorts wordt in de bestreden beslissing de verzoekende partij ook niet tegengeworpen dat zij gebruik heeft gemaakt, conform de wet, van haar vrijheid op meningsuiting en vrijheid van vreedzame vergadering.

Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke en juridische grondslag. Een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.6. De verzoekende partij meent dat zij de openbare orde en de nationale veiligheid niet heeft geschonden en dat geen enkele rechtbank zich al heeft uitgesproken over haar schuld voor diefstal en deelname aan bendevoering, daar zij geen misdaad heeft begaan en zij geen deel uitmaakt van een bende misdadigers, dat voor zover er geen definitief oordeel is dat zich uitspreekt over haar schuld, zij vermoed wordt onschuldig te zijn, dat geen enkel aanhoudingsmandaat werd genomen ten aanzien van haar en haar langdurige administratieve aanhouding te wijten is aan de slechte synchronisatie tussen verschillende diensten. De verzoekende partij wijst op en citeert de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, citeert uit het arrest nr. 177 002 van 27 oktober 2016 van de Raad en stelt dat de verwerende partij het bewijs niet bijbrengt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dat dit *in casu* niet het geval is. Verder stelt zij nog dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de wet voorschrijft, geen bewijs bijbrengt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, noch van een juridische beslissing die zich uitspreekt in kracht van gewijsde over haar schuld. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissing artikel 45/1, §2 en artikel 46 van de Vreemdelingenwet schendt alsook de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn. De verzoekende

partij citeert de artikelen 45/1 en 46 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die gesteund is op het gedrag van de betrokkene niet kan bestaan wanneer er geen veroordeling werd uitgesproken tegen haar in België, dat het toekomt aan de verwerende partij om het bewijs aan te brengen, dat de verwerende partij haar beslissing neemt zonder daadwerkelijk bewijs aan te brengen van de effectieve bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid, dat de beschuldigingen die blijken uit de beslissing tegenstrijdig zijn aan het dossier, dat men zich de vraag kan stellen over de ernst en de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde, dat dit zou leiden tot het vervallen van de bestreden handeling in het licht van de vereiste van de actualiteit van de dreiging en twijfel doet rijzen over de realiteit zelf van deze bedreiging. Zij vervolgt dat zij, *in casu*, aan geen enkele inbreuk heeft deelgenomen en niet beschuldigd is van bendevoering, dat het dossier in onderzoek is en de beschuldigingen enkel ten aanzien van F. zijn waarmee zij, behoudens het feit dat zij op dezelfde plek werken, geen enkele band heeft, dat de procedure zijn beloop kent, dat op dit ogenblik men nog geen enkel element heeft gevonden om te stellen dat zij schuldig is en dat zij aldus geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid die een verwijderingsmaatregel rechtvaardigt. Zij meent dat tevergeefs gezocht wordt naar de realiteit van de bedreiging opgeworpen door de verwerende partij en het in overweging nemen van deze elementen, dat blijkt dat de beslissing niet gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij zoals voorgeschreven door nationaal en Unierecht en dat er ook geen sprake is van een ernstige of actuele bedreiging.

3.1.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3°; 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. [...].”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.1.8. Het door de verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetbepalingen en de vaststelling dat haar persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden, dat zij verdacht wordt van diefstal en dat ingevolge de aard van de feiten zij oordeelt dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

De verzoekende partij betoogt dat geen enkele rechtbank zich al heeft uitgesproken over haar schuld voor diefstal en deelname aan bendevoering, dat voor zover er geen definitief oordeel is dat zich uitsprekt over haar schuld, zij vermoed wordt onschuldig te zijn. De Raad erkent dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de motieven dat er sprake is van verdenking van diefstal gebaseerd zijn op het bevel tot aanhouding van 18 december 2022. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij betoogt dat geen enkel aanhoudingsmandaat werd genomen ten aanzien van haar en haar langdurige administratieve aanhouding te wijten is aan de

slechte synchronisatie tussen verschillende diensten of waar zij voorhoudt dat de beschuldigingen die blijken uit de beslissing tegenstrijdig zijn aan het dossier.

Ook al houdt het aanhoudingsmandaat inderdaad geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, §2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Het bevel tot aanhouding van 18 december 2022 bevindt zich in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond wegens ernstige aanwijzingen van schuld inzake gewone diefstal in de periode van 1 augustus 2022 tot en met 17 december 2022, meermaals, op niet nader bepaalde data, minstens op 11 december 2022 en 17 december 2022 en inzake het deel uitmaken van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen wanbedrijven te plegen, deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen in de periode van 1 augustus 2022 tot en met 17 december 2022, meermaals, op niet nader bepaalde data, minstens op 11 december 2022 en 17 december 2022. De onderzoeksrechter steunde zich op de politionele vaststellingen waaronder het relaas van de winkelbediende, de beelden van de bewakingscamera alsook het aantreffen van mogelijk gestolen goederen in de wagen van de inverdenkinggestelde en de verklaringen van G.A. De onderzoeksrechter oordeelt onder meer dat er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat de in vrijheid gelaten inverdenkinggestelde nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen en dat de aanhouding van de inverdenkinggestelde volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid. Er zijn volgens de onderzoeksrechter ernstige aanwijzingen dat de inverdenkinggestelde betrokken is bij winkeldiefstallen en dit binnen een bende, dat dergelijke feiten – zoals daartoe aanwijzingen zijn – financieel nadeel toebrengen aan de gedupeerde, het veiligheidsgevoel in de samenleving fnuiken en aanwijzingen inhouden van een gebrek aan respect voor de eigendom van anderen, overwegende dan ook dat gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak en de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde de voorlopige hechtenis van de inverdenkinggestelde zich als volstrekt noodzakelijk opdringt voor de openbare veiligheid, dat er sprake is van gevaar op recidive gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet ernstig betogen dat op dit ogenblik men nog geen enkel element heeft gevonden om te stellen dat zij schuldig is en dat zij aldus geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid die een verwijderingsmaatregel rechtvaardigt.

De Raad stelt vast dat op grond van voormeld aanhoudingsmandaat voor diefstal en deelname aan bendeforming, feiten waarvoor de verzoekende partij mogelijk kan worden veroordeeld, en op grond van de houding van de verzoekende partij die hieruit blijkt, de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen heeft gekoppeld, minstens toont de verzoekende partij met haar eerder vaag betoog, waar zij zich voornamelijk baseert op het (nog) niet voorhanden zijn van een strafrechtelijke veroordeling en het vermoeden van onschuld, het tegendeel niet aan. De verzoekende partij kan gelet op wat voorafgaat niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij het bewijs niet bijbrengt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij haar beslissing neemt zonder daadwerkelijk bewijs aan te brengen van de effectieve bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid, dat tevergeefs gezocht wordt naar de realiteit van de bedreiging, dat de beslissing niet gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en dat er ook geen sprake is van een ernstige of actuele bedreiging. De verzoekende

partij betoogt dat men zich de vraag kan stellen over de ernst en de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde, dat dit zou leiden tot het vervallen van de bestreden handeling in het licht van de vereiste van de actualiteit van de dreiging en twijfel doet rijzen over de realiteit zelf van deze bedreiging, doch weerlegt met een dergelijk betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing noch toont zij hiermee aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij kan evenmin overtuigen dat de gedane beoordeling onzorgvuldig is of hierbij bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht.

Door enkel te stellen dat zij de openbare orde en de nationale veiligheid niet heeft geschonden, dat zij geen misdaad heeft begaan en zij geen deel uitmaakt van een bende van misdadigers, dat zij *in casu*, aan geen enkele inbreuk heeft deelgenomen en niet beschuldigd is van bendevoering, en met het vage betoog dat het dossier in onderzoek is en de beschuldigingen enkel ten aanzien van F. zijn waarmee zij, behoudens het feit dat zij op dezelfde plek werken, geen enkele band heeft, beperkt zij zich tot loutere beweringen en laat zij na om concrete elementen aan te brengen, nog minder deze te staven, die zouden toelaten het één en het ander in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt ook dat het gegeven dat een onderzoeksrechter ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – in deze een indicatie vormt dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

3.1.9. Met haar uiteenzetting toont de verzoekende partij niet aan dat het haar afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de aangehaalde wetsbepalingen en evenmin dat dit op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.1.10. De Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 45/1 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven, zodat de verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 46 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

Voor zover nodig wijst de Raad er nog op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

3.1.11. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en van artikel 6 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“EN CE QUE l’acte attaqué ordonne au requérant de quitter le territoire ;

Que l’article 6 de la Convention européenne des droits de l’homme impose :

« 1. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des

contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. Le jugement doit être rendu publiquement, mais l'accès de la salle d'audience peut être interdit à la presse et au public pendant la totalité ou une partie du procès dans l'intérêt de la moralité, de l'ordre public ou de la sécurité nationale dans une société démocratique, lorsque les intérêts des mineurs ou la protection de la vie privée des parties au procès l'exigent, ou dans la mesure jugée strictement nécessaire par le tribunal, lorsque dans des circonstances spéciales la publicité serait de nature à porter atteinte aux intérêts de la justice.

2. Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

3. Tout accusé a droit notamment à :

- a) être informé, dans le plus court délai, dans une langue qu'il comprend et d'une manière détaillée, de la nature et de la cause de l'accusation portée contre lui ;
- b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense ;
- c) se défendre lui-même ou avoir l'assistance d'un défenseur de son choix et, s'il n'a pas les moyens de rémunérer un défenseur, pouvoir être assisté gratuitement par un avocat d'office, lorsque les intérêts de la justice l'exigent;
- d) interroger ou faire interroger les témoins à charge et obtenir la convocation et l'interrogation des témoins à décharge dans les mêmes conditions que les témoins à charge ;
- e) se faire assister gratuitement d'un interprète, s'il ne comprend pas ou ne parle pas la langue employée à l'audience. »

Que l'article 13 de la même Convention énonce :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

Que le droit à un procès équitable contenu dans l'article 6 de la Convention européenne des droits de l'homme implique le droit de comparaître personnellement et sa renonciation, lequel comprend le droit pour un justiciable non seulement d'assister à son procès mais encore d'entendre et de suivre les débats.

Le droit du prévenu de comparaître en personne est un élément fondamental du droit à un procès équitable. S'il peut y renoncer, la décision en ce sens doit être établie d'une manière non-équivoque¹.

Que le 19.12.22, le requérant s'est vu notifié un ordre de quitter le territoire ;

Que l'exécution de la mesure entraînera ipso facto une impossibilité pour le requérant de se présenter auprès des institutions de droit de même qu'auprès de son lieu de travail ;

Si le requérant est forcé de quitter le territoire belge, il y a une immixtion de l'administration.

Que par la prise d'une telle mesure, la partie adverse a commis une violation manifeste des principes et dispositions visés au moyen ;

Qu'en l'espèce, si le requérant exécute la mesure, il ne se trouvera plus sur le territoire belge et donc ne pourra pas être entendu par le Tribunal ;

Que l'affaire est en cours ;

Que le requérant est présumé innocent ;

Qu'ainsi, l'exécution de la mesure entraîne une violation de l'article 6 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales puisqu'elle empêche physiquement le requérant d'être présent afin d'être entendu par le tribunal, en tant que témoin, ou pouvoir introduire des devoirs complémentaires si la situation se posera, ainsi que la suite de la procédure ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé.

Que dans un arrêt du 14 juin 1999, la Cour de Cassation a estimé que :

« Les principes généraux de bonne administration comprennent le droit à la sécurité juridique ; que cela implique notamment que le citoyen doit pouvoir faire confiance aux services publics et doit pouvoir être assuré qu'ils respectent les règles et poursuivent une politique constante qui n'est pas susceptible d'une interprétation différente par le citoyen ».

Que, de jurisprudence constante, le Conseil d'Etat rappelle que ces attentes légitimes créées dans le chef du citoyen doivent être respectées, l'administré devant pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ou sur des promesses qui lui auraient été faites par l'autorité dans un cas concret ;

Que les attentes légitimes du requérant ont été bafouées ;

Que le principe de sécurité juridique découle du principe de l'État de droit ;

Qu'en vertu de ce dernier, le droit objectif doit pouvoir permettre à chaque personne de régler son comportement et d'en prévoir les conséquences juridiques dans une mesure raisonnable ;

Que, de plus, chaque personne doit pouvoir s'attendre à ce que des attentes légitimes, suscitées par le droit objectif ou par ce qui peut raisonnablement être considéré comme le droit objectif, soient honorées ;

Que l'exécution de la mesure entraînera ipso facto une impossibilité pour le requérant de se présenter auprès des institutions ;

Que par la prise d'une telle mesure, la partie adverse a commis une violation manifeste des principes et dispositions visés au moyen ;

Qu'ainsi, l'exécution de la mesure entraîne une violation de l'article 6 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales puisqu'elle empêche physiquement le requérant d'être présent afin d'être entendu par le tribunal si un jour il sera cité à comparaître ;

Que ces éléments n'aient pas été pris en compte par l'autorité administrative qui interdit au requérant son droit d'accès sur le territoire ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

3.2.2. De verzoekende partij wijst op artikel 6 en 13 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces inhoudt wat het recht om persoonlijk te verschijnen impliceert en zijn verzaking, waaronder het recht van een proceszoekende om niet alleen zijn proces bij te wonen, maar ook om de procedure te horen en te volgen, dat het recht om persoonlijk te verschijnen een fundamenteel recht is van het recht op een eerlijk proces, dat het uitvoeren van de bestreden beslissing *ipso facto* een onmogelijkheid voor haar zal meebrengen om zich aan te bieden bij de instellingen, zowel als bij haar werk. Zij meent dat wanneer zij gedwongen wordt het grondgebied te verlaten, er een interferentie is van de verwerende partij, dat zij zich niet meer op het Belgische grondgebied zal bevinden en aldus niet zal kunnen gehoord worden door de rechtbank, dat de zaak lopende is en dat zij vermoed wordt onschuldig te zijn, dat dit een schending meebrengt van artikel 6 van het EVRM doordat de uitvoering van de maatregel haar fysiek verhindert om aanwezig te zijn teneinde gehoord te worden door de rechtbank, als getuige, of om aanvullende maatregelen in te dienen als de situatie dat vereist, alsook het vervolg van de procedure. Zij herhaalt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM zal schenden daar het haar fysiek verhindert om aanwezig te zijn teneinde gehoord te worden door de rechtbank als zij op een dag opgeroepen wordt.

3.2.3. Waar de verzoekende partij stelt dat de zaak lopende is en dat zij vermoed wordt onschuldig te zijn, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.1.9.

Voorts licht de verzoekende partij niet toe op welke wijze het feit dat zij door het uitvoeren van de bestreden beslissing in de onmogelijkheid zal verkeren zich aan te melden bij haar werk, wijst op een schending van artikel 6 van het EVRM of van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

3.2.4. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het EHRM, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolg (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). De verzoekende partij kan zich in het kader van het voorliggende geschil dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM. Het is dan ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

De verzoekende partij wijst op haar recht persoonlijk te verschijnen, haar proces bij te wonen, de procedure te horen en te volgen en meent dat het uitvoeren van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zij zich onmogelijk kan aanbieden, dat zij fysiek zal verhinderd zijn gehoord te worden door de rechtbank, als getuige, of om aanvullende maatregelen in te dienen als de situatie dat vereist, alsook het vervolg van de procedure.

De verzoekende partij heeft evenwel de Roemeense nationaliteit en uit niets blijkt dat aan de verzoekende partij naast een bevel om het grondgebied te verlaten ook een inreisverbod werd opgelegd. Als Unieburger heeft de verzoekende partij het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort (zie artikel 40, §3 van de Vreemdelingenwet ter omzetting van artikel 6 van de Burgerschapsrichtlijn). Er valt dan ook niet in te zien waarom de verzoekende partij, na uitvoering van de bestreden beslissing, niet meer in de mogelijkheid zou zijn om naar België te reizen om persoonlijk te verschijnen en de procedure te volgen. De verzoekende partij licht alleszins niet concreet toe waarom dit voor haar niet mogelijk zou zijn.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat artikel 6, §3 van het EVRM een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). Hoe dan ook werd hierboven al uiteengezet dat de verzoekende partij naar België kan reizen, indien nodig. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij zich laat bijstaan door een advocaat. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van de verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren.

Waar de verzoekende partij nog wijst op artikel 13 van het EVRM, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar zij maakt een schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk.

3.2.5. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat gerechtvaardigde verwachtingen gecreëerd in hoofde van een burger moeten gerespecteerd worden, dat de bestuurde moet kunnen rekenen op een duidelijke en goed gedefinieerde gedragslijn van de overheid of op de beloftes die haar gemaakt zijn door de overheid in een concreet geval, dat haar gerechtvaardigde verwachtingen met de voeten getreden werden, dat het beginsel van rechtszekerheid voortvloeit uit het beginsel van de rechtstaat, dat het objectief recht aan ieder moet toelaten haar gedrag te regelen en de juridische gevolgen op redelijke wijze in te schatten, dat eenieder er zich aan mag verwachten dat haar gerechtvaardigde verwachtingen gecreëerd door het objectief recht of door wat redelijkerwijze mag beschouwd worden als objectief recht, gehonoreerd worden. Zij meent dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een onmogelijkheid zal meebrengen om zich aan te bieden bij de instanties.

3.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de

burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij beperkt zich met haar betoog grotendeels tot een theoretische uiteenzetting omtrent deze beginselen en tot het stellen dat de verwerende partij deze beginselen met de voeten heeft getreden, doch toont geenszins *in concreto* aan op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing gehandeld heeft in schending van voormelde bepalingen. Door enkel te wijzen op de gevolgen van het uitvoeren van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat het bestuur bij haar de rechtmatige verwachting heeft gewekt dat zij op het grondgebied mocht verblijven.

3.2.7. Een schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het tweede middel is, in zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER